

Doi spectatori din culise

Florin
Piersic

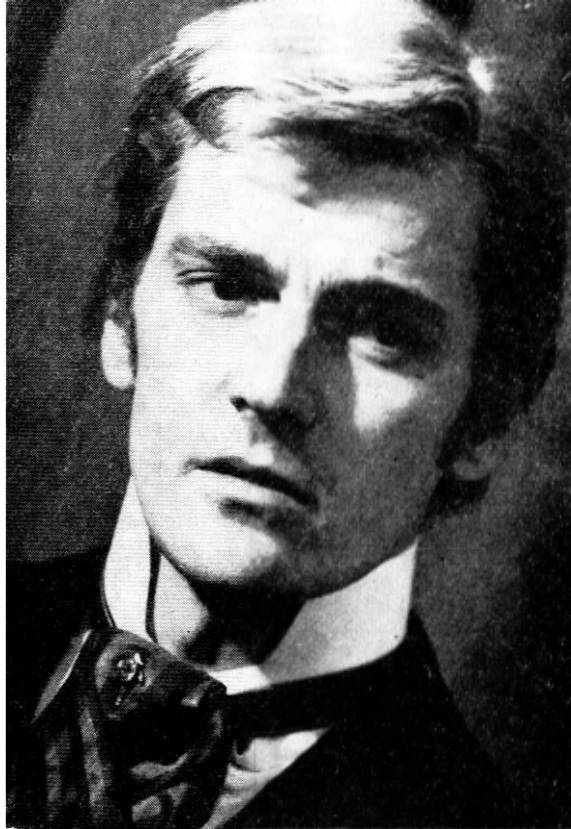
„Dacă ajunge
să te iubească”

— *Sinteți incontestabil, unul dintre favoriții publicului. Credeți, la rîndul dumneavoastră, că ați ajuns să cunoașteți pe „omul din sală”, să-i intuiți exigențele, dorințele?*

— E greu de vorbit despre public ca despre o entitate; există diverse tipuri de sensibilitate, formații intelectuale și structuri sufletești, diferite de la un om la celălalt. Nu se pot da definiții; întîlnești totdeauna reacții surprinzătoare — într-un sens sau altul.

— *Ce părere aveți despre atașamentul publicului față de vedetă?*

— Citesc interviuri în care mulți dintre colegii mei se plîng de indiscreția obositoare a publicului, și care își exprimă dorința de a-și proteja viața particulară de zelul neobosit al curioșilor. Îi înțeleg. Nu e foarte comod ca telefonul să sune continuu, ca orice gest, să-ți fie înregistrat și comentat, ca permanent să fie apreciate cu ochi critic ultima cămașă cumpărată, femeia pe care o iubești sau culoarea mașinii. Un interes de acest gen este, însă stîrnit independent de voința actorului. Dacă publicul ajunge să te iubească, implicit te consideră un fel de bun al lui, crede firesc să-ți cunoască și, dacă se poate, să-ți dirijeze viața, să te certe cînd i se pare că ai greșit și să te bată afectuos pe umăr cînd „totul e în regulă”. Îi înțeleg, după cum spuneam, pe colegii mei, dar nu le împărtășesc nemulțumirea. Pe mine contactul, oricît de frecvent, cu cei din jur mă face fericit, fap-

tu că oameni pe care nu-i cunosc mă salută pe stradă, îmi zîmbesc sau îmi scriu scrisori îmi dă un sentiment de siguranță.

— *Acest credit pe care simțiți că vi-l acordă publicul nu e totuși periculos? Nu creează un drum spre comoditate în creație?*

— Da și nu. Știi că spectatorul „merge cu tine”, că vrea să te creadă, dar, în același timp, că e mai exigent cu tine, decît cu un actor pe care nu-l cunoaște. Poți simți reacțiile aproape imperceptibile ale sălii, intuiești precis momentul în care ceva nu place. De altfel, scrisorile nu întîrzie să te anunțe în modul cel mai sincer, cînd începi să te repeți, cînd rolul a mulțumit sau, dimpotrivă, nu a satisfăcut. Adesea vin și sfaturi: cum trebuia să fii. Tocmai din acest motiv citesc cu deosebită atenție scrisorile ce mi se adresează: ele cuprind uneori sugestii neașteptat de interesante. Răspund, din același motiv, întotdeauna invitațiilor primite de la instituții, școli, fabrici, asociații sportive, din orice localitate ar veni.

— *Nu vă limitați așadar, la contactul cu spectatorii, prilejuit de un spectacol...*

— Relația dinspre scenă cu publicul mi se pare, desigur, esențială. Dar și insuficientă.

De fapt, cred că sînt structural, un om comunicativ. De-ași fi un „dur“, o persoană închisă, greu abordabilă, aș căpăta, poate, mai multă „greutate“ în ochii lumii. N-ar fi însă comportamentul meu firesc. Mie îmi place să stau de vorbă, să povestesc, să glumesc. Nu sînt un taciturn. Impenetrabilitatea sfinxului nu mi-e proprie. Am filmat la mare pentru „Mihai Viteazul“. În pauzele în care, istoviți, colegii mei se odihneau, eu nu m-am lăsat mult rugat și m-am fotografiat cu „soldații“ din figurație. La întoarcere, în loc să moțai în tren, gîndindu-mă la ale mele — și zău că eram obosit! — am stat de vorbă tot drumul cu elevii care veneau la București, dintr-o tabără de vară. N-am făcut-o doar din amabilitate, mi-a făcut sincer plăcere tovărășia lor.

— *Cum ai defini cu un cuvînt publicul nostru?*

— Este, în primul rînd, intuitiv. Uneori, și asta e poate un defect, e prea politicos. Aș dori să văd o sală care, pur și simplu, să refuze aplauzele atunci cînd un spectacol e prost.

— *Asta ar potența și valoarea aplauzelor meritate. Dar îngăduie-mi curiozitatea. Un profesor sau un muncitor alături, de alte multe activități își petrece timpul liber mergînd la teatru. Florin Piersic ce face cînd nu e pe scenă, la filmare sau pe platourile televiziunii?*

— Merg la teatru. Cred, că a vedea cît mai multe spectacole face parte integrantă din profesiunea de actor.

— *Din stagiunea trecută ce spectacol ai reținut?*

— *Nepotul lui Rameau.* Este o formulă de teatru cu deosebite surse artistice, exemplu al mult doritei îmbinări între valoarea ideatică a textului și capacitățile de evidențiere scenică.

— *În general, te interesează în primul rînd textul sau spectacolul?*

— Actorul incorporînd textul. Desigur și munca regizorului, al cărui aport mi se pare esențial.

— *Despre tendințele teatrului modern, ce părere ai?*

— Mi se pare foarte important accentul pus în ultimii ani pe vizualismul spectacolului, pe caracterul plastic al mișcării. Decorul excesiv stilizat, însă, fără a-l refuza, eu personal nu-l gust.

„Pentru a-mi învinge tracul”

Margareta
Pîslaru

Ce doresc acești oameni atît de diferiți ca profesie, vîrstă, formație, intelectuală și pe care, adunați într-o sală de teatru, îi numim „public“? Un prim răspuns îl solicităm MARGARETEI PÎSLARU:

— *Ne adresăm populariei interprete de muzică ușoară, referindu-ne însă, în egală măsură, la experiențele dumneavoastră în teatru și film. Ați putut remarca diferențe de public? Există caracteristici legate de formele diferite de spectacol?*

— Deosebiri apar doar în funcție de o anumită educație de spectator, de obiceiuri fixate deja: la un concert simfonic nu se aplaudă niciodată între părțile componente ale unei piese muzicale, în muzica ușoară fiecare melodie constituie un moment de sine stătător, apreciat independent; în spectacolul de teatru interpretii își părăsesc personajele, redevenind ei înșiși, doar după ultima cădere de cortină, doar atunci răspund aplauzelor. La premiera cu *Opera de trei palate* intrarea mea în scenă a fost primită cu aplauze. Bucuria a fost cu atît mai mare cu cît știam că nu este vorba despre un obicei statornicit, îndeplinit din inerție.

— *„Încălcarea consemnului“ v-a garantat, desigur, sinceritatea gestului.*

— Am considerat-o o încurajare, absolut necesară pentru a-mi învinge tracul, o dovadă că publicul primește fără prejudecată încercarea mea de a depăși perimetrul muzicii ușoare.

— *Din punct de vedere al receptivității, al gradului de participare intelectual-afectivă, se pot stabili deosebiri?*

— În foarte mică măsură. Spectatorii de estradă sînt, în majoritate, tineri, evident mai spontani, mai entuziaști, tentați continuu la o participare explozivă. În general,